

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

σ' αγαπώ,
ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

μυθιστόρημα

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σ' αγαπώ, δε μ' αγαπάς**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλινόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Ελένη Δαφνίδα, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-866-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

σ' αγαπώ,
ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

*...επομένως τίποτα δεν πρόκειται να τελειώσει
αν δεν πρέπει να τελειώσει.*

*Νοέμβριος 2011
Κάποια Κυριακή*

Ετοιμη;»
«Έτοιμη», απαντώ με αποφασιστικότητα.
Μπαίνω μέσα στο μπαούλο με τα χέρια πίσω απ' την πλάτη. Εκείνη μου περνάει χειροπέδες. Αφού βεβαιώνεται ότι δεν μπορώ ν' αποδράσω, πετάει το κλειδί στον καναπέ.

Υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων, όπως εγώ, που αισθάνονται ανίκανοι να συνεχίσουν τη ζωή τους μετά από ένα χωρισμό. Δημιουργούν μία κινούμενη άμμο από αναμνήσεις και άρνηση και αφήνονται να βουλιάζουν σ' αυτήν κάθε μέρα όλο και πιο βαθιά.

«Τώρα κάθισε».

Λυγίζω τα γόνατα και κάθομαι με δυσκολία. Μη φανταστείς ότι είναι κανένα μεγάλο μπαούλο. Ίσα ίσα που χωράει έναν άνθρωπο μέτριας σωματικής διάπλασης όπως εγώ.

Ύστερα από αμέτρητες νύχτες αϋπνίας κατέληξα στο συμπέρασμα ότι το πιο άσχημο πράγμα σ' ένα χωρισμό είναι οι αναμνήσεις. Αν δεν υπήρχαν αυτές, η γη θα ήταν ένα πολύ πιο ευχάριστο μέρος να μένει κάποιος.

Με σκεπάζει μ' ένα μαύρο σεντόνι και κλείνει το καπάκι του μπαούλου. Έπειτα την ακούω να γυρνάει το κλειδί δύο φορές και να το αφαιρεί. Τη φαντάζομαι να το πετάει κι αυτό στον καναπέ.

Σκοτάδι.

Τώρα ακούω το θόρυβο απ' τις βαριές αλυσίδες με τις οποίες ζώνει το μπαούλο.

Κι άλλο κλειδί. Κι άλλη κλειδαριά.

Οι καλές φίλες ανησυχούν για σένα. Κάνουν ό,τι μπορούν για να σε τραβήξουν έξω απ' το βούρκο. Αν έχεις μία φυσιολογική φίλη, θα σε σύρει μαζί της να μεθύσετε και να βρσίσετε τον υπαίτιο της κατάντιας σου, αν είναι πιο θαρραλέα, ίσως προβεί σε μια αποτυχημένη απόπειρα να σου αλλάξει το χρώμα των μαλλιών. Αν έχεις φίλη τη Φο, θα σε δέσει και θα σε κλειδώσει σ' ένα μπαούλο.

Κάθε φίλη έχει τις δικές της τακτικές, τα δικά της όπλα. Εκεί που οι άλλες έχουν ασετόν, λίμα και βραχιόλια, η δική μου έχει κηροζίνη, δυσκοπρίονα και χειροπέδες. Όταν ο Θεός μοίραζε φίλες, εγώ πήρα τη δεύτερη.

«Αν σου μυρίσει κάτι καμένο, μη φοβηθείς. Θα σου βάλω φωτιά. Το ελέγχω...» φωνάζει για να την ακούσω.

«Κάνε ό,τι θες».

«Αν πάει κάτι στραβά, έχω και τον πυροσβεστήρα δίπλα».

«Σου είπα, κάνε ό,τι θες».

Δεν είναι η πρώτη φορά που προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Την προηγούμενη εβδομάδα με είχε βάλει να κοιτάζω ένα ρολόι του οποίου οι δείκτες πήγαιναν ανάποδα, ενώ εκείνη είχε σταθεί πάνω απ' το κεφάλι μου επαναλαμβάνοντας: «Σύνελθε! Σύνελθε! Σύνελθε!»

Όταν με ρώτησε αν ένιωθα καλύτερα, της απάντησα καταφατικά. Ψέμα. Αισθανόμουν πολύ χειρότερα, αλλά

δεν ήθελα να την πληγώσω. Η καημενούλα επαναλάμβανε την ίδια λέξη για δύο ώρες. Ένα αθώο ψεματάκι ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω γι' αυτήν.

Εύχομαι αυτό που δοκιμάζει σήμερα να έχει καλύτερα αποτελέσματα. Μου υποσχέθηκε ότι είναι κάτι πρωτοποριακό, που θα με βοηθήσει σίγουρα να βγάλω τον Νικήτα απ' τη σκέψη μου. Θα το δοκίμαζα πάση θυσία. Οι φίλοι υπάρχουν για να εκμεταλλεύεσαι τα ταλέντα τους. Η Φο είναι μένταλιστ. Έχει μάλιστα γκρουπ με πέντε χιλιάδες φίλους στο Facebook. Αυτό για τα σημερινά δεδομένα είναι καταξίωση.

Ακούω ένα *πουφ* και μια μυρωδιά καμένου αρχίζει να εισχωρεί δειλά μέσα στο μπαούλο. Έχουμε μπει για τα καλά στη διαδικασία. Η μυρωδιά μου φέρνει στη μνήμη ένα βράδυ που εγώ και ο Νικήτας είχαμε ξεχάσει την κατσαρόλα με τον αρακά στο μάτι της κουζίνας δοκιμάζοντας την ανθεκτικότητα του καινούργιου καναπέ. Ήταν η μοναδική φορά που έκαψα φαγητό στη ζωή μου, αλλά το έκανα πανηγυρικά. Πήρα μαζί μου κάτι πάγκους, το συρτάρι με τις πετσέτες και λίγο απ' το ταβάνι. Εξ όσων θυμάμαι, άξιζε τον κόπο.

Νομίζω πως και αυτό το πείραμα απέτυχε. Δεν είναι δυνατόν να τον σκέφτομαι τόσο έντονα. Εκτός κι αν πρόκειται για τον καταιγισμό από μνήμες που έχω μαζί με τον Νικήτα, ο οποίος προηγείται της ολοκληρωτικής διαγραφής του. Σταυρώνω τα δάχτυλα κι εύχομαι να είναι αυτό.

Ξέρω πως μόλις υποβίβασα τον Θεό στο επίπεδο του τετριμμένου, αλλά κι εσύ όταν προσεύχεσαι για τη νίκη της ομάδας σου δεν είσαι καλύτερος.

Η διαδικασία απεγκλωβισμού μου ξεκινά ταχύτατα. Μετά το άνοιγμα του μπαούλου και το τίναγμα του σεντο-

νιού από πάνω μου πιάνω τον εαυτό μου ν' αναδύεται μέσα από μια στρογγυλή γυάλα. Μερικές φορές νομίζω ότι η Φο διαθέτει όντως μαγικές δυνάμεις.

Μόλις μου απελευθερώνει τα χέρια, τρέχω στο ανοιχτό παράθυρο για να ξεφύγω απ' την αποπνικτική κάπνα.

«Λοιπόν; Πώς αισθάνεσαι;» ρωτάει με δυσκολία, πνιγμένη απ' το βήχα.

«Εκτός κι αν ο σκοπός σου ήταν να μετατρέψεις το ξύλο σε γυαλί, εγώ δε νιώθω καμία διαφορά», απαντώ κατηφής.

«Μα αυτός ήταν ο σκοπός μου!»

«Να με βάλεις σ' ένα ξύλινο μπαούλο και να με βγάλεις από μία γυάλα για να ξεχάσω τον Νικήτα;»

«Να σε βάλω σ' ένα ξύλινο μπαούλο και να σε βγάλω από μία γυάλα. Τελεία».

Μόλις παραδέχτηκε ότι με αλυσόδεσε, με κλείδωσε σ' ένα μπαούλο και με πυρπόλησε χωρίς καμία διάθεση να βοηθήσει στο πρόβλημά μου;

Αυτό δε θα το άφηνα να περάσει έτσι. Σηκώνω τα μανίκια για να ξεκινήσω τον καβγά, αλλά εκεί που είμαι έτοιμη για επίθεση μια φωνή απ' τον καναπέ με τινάζει στον αέρα.

«Καλησπέρα!»

«Α! Αμαράντα! Να σου γνωρίσω τον Νίκο!»

Αυτός πώς βρέθηκε εδώ; Μήπως τον έβγαλε κι αυτόν απ' το μπαούλο; Αυτό μ' εκνευρίζει ακόμα περισσότερο. Αν οι ικανότητες της έχουν φτάσει σε σημείο να μετατρέψει το ξύλο σε γυαλί και να δημιουργεί άντρες απ' το πουθενά ενώ εμένα δεν είναι ικανή να με κάνει να ξεχάσω έναν πρώην, είναι λόγος να μην της ξαναμιλήσω ποτέ.

«Χάρηκα», φωνάζω από μακριά, προσπαθώντας να συνέλθω απ' το ξάφνιασμα.

«Ο Νίκος είναι ένας παλιός φίλος, ο οποίος θα σε συνοδεύσει απόψε για φαγητό».

Ε;

Την κοιτάζω απειλητικά.

«Ο Νίκος είναι ο τρόπος που σου υποσχέθηκα ότι θα σε κάνει να ξεχάσεις τον Νικήτα. Χαμογέλα. Χαμογέλα!» με διατάζει ξεκινώντας να μου φοράει το σακάκι.

«Είπες ότι θα δοκίμαζες κάτι πρωτοποριακό. Τι το πρωτοποριακό έχει ένα ραντεβού;» της ψιθυρίζω εξαργυρωμένη.

«Έχεις να βγεις με άντρα πάνω από έντεκα μήνες. Ανήκεις πλέον στις περιπτώσεις όπου το ραντεβού θεωρείται πρωτοποριακή μέθοδος».

Την κοιτάζω πιο απειλητικά.

«Είκοσι οκτώ», ψιθυρίζει θεωρώντας σωστό να μου υπενθυμίσει την ηλικία μου και με σπρώχνει κοντά του χωρίς καμία διακριτικότητα.

Εκείνος σηκώνεται και με πιάνει απ' το μπράτσο.

Έπειτα από λίγο είμαστε δύο άγνωστοι που βρίσκονται στο δρόμο με εντολή της Φο να πάνε για φαγητό και να περάσουν καλά.

Του ρίχνω κλεφτές ματιές. Δεν είναι άσχημος. Καθόλου άσχημος... Απορώ πού τον είχε κρυμμένο τόσο καιρό και επιβραβεύω τον εαυτό μου που δε βιάστηκα να την επιπλήξω για την πρωτοβουλία που πήρε για την προσωπική μου ζωή.

Στο μεγαλύτερο μέρος του δείπνου δημιουργεί την εντύπωση ενός επικίνδυνα φυσιολογικού ανθρώπου, γεγονός που γεννά υπερβολικές υποψίες στο μυαλό ενός τρομερά καχύποπτου ατόμου όπως εγώ.

«Με τη Φο από πού γνωρίζεστε;»

«Είχαμε συνεργαστεί στο τσίρκο που έκανε περιοδείες στην Ευρώπη. Επτά αξέχαστοι μήνες. Ήμαστε οι μοναδικοί Έλληνες του σόου».

Θηριοδαμαστής, σκέφτηκα. Σίγουρα θηριοδαμαστής. Τεράστια εκπαιδευμένα σκυλιά να πηδάνε μέσα από φλεγόμενα στεφάνια... πειθήνιες τίγρεις... υποταγμένα λιοντάρια... Το πράγμα όσο πάει γίνεται και καλύτερο.

«Εσύ ποιο νούμερο είχες;»

«Παλιάτσος!»

«Α...»

«Ξέρεις! Ποδήλατο με μία ρόδα, ξυλοπόδαρα, καραμούζα, καρό σακάκι, φαρδύ κόκκινο παντελόνι με τιράντες, τεράστια παπούτσια!»

Προσπαθώ να δείξω ενθουσιασμό. Αποτυγχάνω.

«Τη μύτη μην ξεχάσουμε!» προσθέτει βγάζοντας μία κόκκινη πλαστική μύτη μέσα απ' την τσέπη του.

Ελπίζω να μην τη φορέσει... Τη φόρεσε.

Κάνω πως το βρίσκω χαριτωμένο και στρέφομαι στο πιάτο μου, αγνοώντας την ντομάτα που φύτεψε πάνω στη μύτη του.

«Και τώρα; Τώρα με τι ασχολείσαι;»

«Τώρα είμαι κλόουν σε παιδικά πάρτι! Αμέ! Κάνω ζωάκια με μπαλόνια, τρικ με χαρτιά, τρώω ηθελημένες τούμπες. Δε χρειάζεται να καταβάλεις μεγάλη προσπάθεια για να κάνεις τα παιδιά να γελάσουν!» λέει και τρώει τη σοκολατίνα του με τη μύτη ακόμα εκεί. «Αυτό είναι για σένα», λέει και μου χαρίζει το τριαντάφυλλο απ' το βαζάκι που στόλιζε το τραπέζι.

Αν δε φορούσε τη μύτη-ξαρξαβατικό, ίσως και να με συγινούσε.

«Και αυτό είναι για μένα», συνεχίζει στριμώχνοντας το άδαιο βαζάκι μινιατούρα στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του.

Το θεωρώ μέρος ενός κακόγουστου νούμερου και δε δίνω σημασία, μέχρι τη στιγμή που τον βλέπω ν' αρπάζει το τασάκι και να το χώνει στην άλλη του τσέπη.

«Αν σε δουν, θα νομίσουν ότι έχεις όντως σκοπό να τα κλέψεις. Σε παρακαλώ, βάλε τα πράγματα πίσω στο τραπέζι».

«Κανείς δε θα με δει», απαντά αδιάφορος.

Προφανώς δεν έχει καμία επαφή με την πραγματικότητα εφόσον δεν μπορεί ν' αντιληφθεί ότι απ' τη στιγμή που μετέτρεψε τη μούρη του σε θερμοκήπιο λαχανικών δεν έχει μείνει ούτε πέτρα που να μη μας κοιτάει.

«Δε θέλω να πιστέψω ότι θα τα πάρεις στα αλήθεια. Δεν είναι δικά μας», βολιδοσκοπώ. Προσπαθώ να καταλάβω αν έπεσα σε κλεπτομανή παλιάτσο ή σε παλιάτσο με απαίσια αίσθηση του χιούμορ. Όχι πως έχει και μεγάλη διαφορά.

«Έχεις δει τις τιμές στο μενού; Με τέτοιες χρεώσεις θα έπρεπε να μας δίνουν και το σερβιτόρο φεύγοντας. Να, πάρε κι εσύ κάτι!» λέει ρίχνοντας ένα κουτάλι μέσα στην τσάντα μου.

Επιστρέφω το κουτάλι φανερά εκνευρισμένη πάνω στο τραπέζι και τρώω γρήγορα γρήγορα το επιδόρπιό μου για να φύγουμε το συντομότερο. Οι τιμές ήταν όντως τσουχτερές. Θα το έτρωγα όλο ακόμα κι αν η γεύση του ήταν σαν λάσπη. Που δεν ήταν.

«Δε μου λες, Αμαράντα...»

«Μάλιστα», απαντώ εκνευρισμένη.

«Έχεις κάνει ποτέ έρωτα με κλόουν;»

«Όχι κυριολεκτικά. Δηλαδή δεν έχω πάει με κάποιον που ήταν ντυμένος κλόουν. Μεταφορικά όμως ναι! Το έχω κάνει με δύο τρεις που μετά αποδείχτηκαν κλόουν».

«Θα ήθελες να το δοκιμάσεις και μ' έναν κανονικό κλόουν;»

ΟΧΙ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, ούρλιαξε μια φωνή μέσα μου.

«Νομίζω ότι είναι ώρα να πηγαίνουμε», είπα ξεκινώντας να φοράω το σακάκι μου.

«Τρελαίνομαι για αποφασιστικές γυναίκες. Και να σκεφτείς ότι στην αρχή δίσταζα να σ' το προτείνω!»

«Δεν εννοούσα να πάμε για σεξ», γελοίο, «εννοούσα να πάμε ο καθένας στο σπίτι του».

Ο ένας στο σπίτι του και ο άλλος στο τσίρκο του, τέλος πάντων.

«Μα γιατί; Από τόσο νωρίς;» λέει καθώς επεξεργάζεται το τραπέζι.

Μάλλον προσπαθεί να σκεφτεί πώς θα το κάνει να χωρέσει κι αυτό μέσα στην τσέπη του.

«Σας είναι εύκολο να με ακολουθήσετε, σας παρακαλώ;» μας αιφνιδιάζει η σερβιτόρα απ' την οποία ζητήσαμε το λογαριασμό.

Σκύβω το κεφάλι και την ακολουθώ πιο ντροπιασμένη κι απ' όσο θα αισθανόμουν αν διέσχιζα το εστιατόριο γυμνή. Μπροστά αυτή, πίσω εγώ και τρίτος ο κλόουν. Όλα τα βλέμματα του μαγαζιού στραμμένα, ασφαλώς, πάνω στην καρναβαλική πομπή: σ' εμάς.

Στο καμαράκι όπου καταλήγουμε μας περιμένει ένας εμφανώς εκνευρισμένος κύριος, ο οποίος μας διατάζει να του παραδώσουμε ό,τι έχουμε σουφρώσει απ' το τραπέζι. Ναι, χρησιμοποίησε τη λέξη «σουφρώσατε».

«Πώς τολμάτε να μας κατηγορείτε για κάτι τέτοιο; Δείξ-

τε λίγο σεβασμό», λέει αγανακτισμένος εκείνος που φορά τη μύτη του κλόουν.

«Σας παρακαλώ, αδειάστε τις τσέπες σας για να μην αναγκαστώ να καλέσω την αστυνομία», επιμένει.

«Πολύ καλά», ανταποκρίνεται ο παλιάτσος και ξεκινά να τραβά ένα πολύχρωμο μαντίλι μέσα απ' την τσέπη του, το οποίο δεν έχει τελειωμό. Ένα μαντίλι που έβγαινε... έβγαινε... έβγαινε...

Έχοντας δει παρόμοια νούμερα σε τσίρκο, ξέρω πως αυτό το μαρτύριο δε θα τελειώσει ποτέ. Πρώτα θα έρθει η Δευτέρα Παρουσία και μετά θα βρεθεί το τέλος του μαντιλιού. Αρπάζω ένα ψαλίδι που βρίσκεται πάνω στον πάγκο και το κόβω.

«Κατέστρεψες το νούμερό μου...» κλαίγεται.

Μην ανησυχείς, θα σου δώσουν ένα καινούργιο νούμερο στη φυλακή, σκέφτομαι.

Κατεβάζει θλιμμένος το κεφάλι και με κινήσεις ηττημένου βγάζει το μικρό βάζο μέσα απ' την τσέπη αφήνοντάς το στην άκρη σαν παιδάκι τεσσάρων –το πολύ– χρόνων.

«Και το τασάκι, παρακαλώ».

Με την ίδια ήττα επιστρέφει και το τασάκι.

Για όνομα του Θεού, για ποιο λόγο να κλέψει κάποιος ένα γυάλινο τασάκι;

Ένα «γελοίο» μου φεύγει πίσω απ' τα δόντια.

«Κι εσείς, κυρία μου!» στρέφεται σ' εμένα ο υπεύθυνος.

«Εγώ τι;»

«Αδειάστε την τσάντα σας».

«Μα δεν έχω κρύψει τίποτα μέσα στην τσάντα μου».

«Είστε σίγουρη;»

«Απολύτως!»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρη», ψελλίζει ο γελοίος.

Γίνομαι πιο κόκκινη από πριν –αν υπάρχει τέτοια διαβάθμιση–, ανοίγω την τσάντα και αντικρίζω πάνω πάνω μία πετσέτα. Πότε πρόλαβε και την έβαλε εκεί το τέρας του τσίρκου;

Την αφήνω με ντροπή πάνω στον πάγκο.

«Δεν είστε πλέον ευπρόσδεκτοι στο εστιατόριό μας. Τακτοποιήστε το λογαριασμό σας και φύγετε», με αποτελείώνει ο υπεύθυνος.

Ο κλόουν μου κάνει νόημα ότι θ' αναλάβει αυτός το λογαριασμό και τον περιμένω καθώς ξεκινά τις ανασκαφές μέσα στις δεκάδες τσέπες του. Στην αρχή βγάζει μερικά πλαστικά λουλούδια, κάποιες μπαλίτσες που κάνουν μπαμ, πολύχρωμα μπαστούνια, στυλό που μετατρέπονται σε μαργαρίτες, ένα βαλέ σπαθί, μία ντάμα κούπα, μία χούφτα κομφετί, τα οποία πετάει στον αέρα επιδεικτικά και αυτά σκορπίζονται στο πάτωμα. Πορτοφόλι πουθενά.

Ο υπεύθυνος έχει αρχίσει να χάνει την υπομονή του. Τον κοιτάζει με απειλητικές διαθέσεις, χτυπώντας νευρικά το πόδι του στο πάτωμα. Το ίδιο και η σερβιτόρα, η οποία είναι πλέον αναγκασμένη να σκουπίσει το χάος που δημιουργήσε ο κλόουν στο πάτωμα.

Κάποια λεπτά ψαξίματος αργότερα, στρέφει το βλέμμα σ' εμένα, σουφρώνει τα χείλη με παράπονο και σμίγει τα φρύδια σαν να είναι έτοιμος να κλάψει. Βγάζει ένα μαρκαδόρο και ζωγραφίζει ένα δάκρυ στο μάγουλό του.

Μήνυμα ελήφθη.

Βγάζω το πορτοφόλι και αναλαμβάνω το λογαριασμό. Στην πραγματικότητα το μόνο που θα με ευχαριστούσε θα ήταν να έβγαζα ένα εξάσφαιρο και να το άδειαζα στο κούτελό του. Αργά.

«Αν θέλετε να κρατήσετε το τασάκι, το βάζο και την πε-

τσέτα, θα επιβαρυνθείτε με μία έξτρα χρέωση», μας ενημερώνει.

«Θέλουμε!» απαντά ο συνοδός απ' την Κόλαση περιχαρής.

Του έριξα ένα άγριο βλέμμα που αν ήταν πριόνι, θα τον έκοβε σε είκοσι φέτες. Μαζεύτηκε.

Στο δρόμο για την έξοδο περπατούσε με το βήμα του κλόουν. Αυτό που οι φτέρνες είναι ενωμένες, ενώ σε κάθε βήμα έγερνε όλο του το σώμα δεξιά-αριστερά σαν υαλοκαθαριστήρας.

Για μια στιγμή πίστεψα ότι η ηλιθιότητά του ήταν απόρροια της αμηχανίας που ένιωθε, αλλά όταν τον είδα να σταματά στην είσοδο κάνοντας υπόκλιση στο κοινό που μας παρακολουθούσε έκπληκτο, βεβαιώθηκα πως αυτός ο άντρας ήταν σίγουρα για το τσίρκο. Εκεί όπου θα έπρεπε να τον κλειδώσουν διά βίου και να του απαγορεύσουν με δικαστική απόφαση οποιαδήποτε επαφή με τον έξω κόσμο.

Έφυγα βολίδα για το σπίτι της κολλητής μου. Είχα ήδη τη φράση «Ντροπή σου!» στα χείλη μου και σκόπευα να της την απευθύνω με πολλά κιλά οργής αμέσως μόλις μου άνοιγε την πόρτα.

Δεν άργησε ν' ανοίξει. Στα χέρια κρατούσε ένα κομμάτι ξύλο και στιγμιαία κόλλα. Το σπίτι της μύριζε ακριβώς όπως και πριν. Σαν φουγάρο.

«Φο;» είπα αντικαθιστώντας τη λέξη που προβάριζα σε όλη τη διαδρομή.

«Ναι», είπε αδιάφορα και συνέχισε να περιεργάζεται τα σύνεργά της.

«Τι έπαθαν τα μαλλιά σου;» ψέλλισα έντρομη μπροστά στο θέαμα μιας σχεδόν καραφλής μένταλιστ.

«Άρπαξε η λακ. Τουλάχιστον έμαθα ότι την επόμενη

φορά που θα επιχειρήσω κόλπο με φωτιά θα πρέπει να προνοήσω να βρέξω πρώτα τα μαλλιά μου».

«Μα δε σου έμειναν και πολλά...»

«Σιγά. Τρίχες είναι. Θα ξαναφυτρώσουν».

«Έκαψες και τα φρύδια σου...» συνεχίζω ν' αποτιμώ τις ζημιές συντετριμμένη.

«Αλήθεια;» λέει και πλησιάζει τον καθρέφτη για να δει το είδωλό της. «Χα! Κοίτα που έχεις δίκιο!» συνεχίζει με το βλέμμα κολλημένο στον εαυτό της. «Ευτυχώς κήκαν και τα δύο. Ισορροπία!»

Επιστρέφει στον μαυρισμένο καναπέ. Εγώ συνεχίζω να την παρατηρώ με το ίδιο σοκ ζωγραφισμένο στα μούτρα που είχα όταν κάθισα για πρώτη φορά στα γόνατα του Άγιου Βασίλη που είχε προσλάβει ο παππούς μου κάποια Πρωτοχρονιά. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα αυτό το μυθικό πρόσωπο από κοντά και αντιλαμβάνεστε το σοκ που ακολούθησε όταν του τράβηξα τα λευκά γένια και ανακάλυψα από κάτω έναν Κινέζο. Και τα λευκά γένια ψεύτικα και το είδωλό μου Ασιάτης, ήταν πολλά τα πλήγματα που δέχτηκα σε μία και μόνο βραδιά. Καταλαβαίνετε.

«Υπάρχουν και χειρότερα», λέει και πιάνει το σβέρκο της με μια έκφραση πόνου.

«Κάηκες και στο δέρμα;» ρωτώ πραγματικά ανήσυχη.

«Όταν με άρπαξε η φωτιά και κυλιόμουν στον καναπέ για να τη σβήσω, στράβωσε ο αυχένας μου. Κάνε μου λίγο μασάζ στο σβέρκο. Μπορείς;»

Σηκώνω τα μανίκια, στέκομαι πίσω της και ξεκινώ να την αναστηλώνω. Είναι ένα ερείπιο και το θεωρώ ευτύχημα που δεν έχει καθόλου συναίσθηση της κατάντιας της.

«Πώς πήγε η συνάντηση με τον Νίκο;»

«Έκλειψε κάτι τασάκια, έριξε μαχαιροπίρουνα στην

τσάντα μου, μας έπιασαν, μου ζήτησε στην ψύχρα να του κάτσω, δεν είχε χρήματα να πληρώσει... Α! Φορούσε και τη μύτη του κλόουν!»

«Ακόμα τα ίδια κάνει; Νόμιζα πως η ψυχοθεραπεία τον είχε βοηθήσει...» είπε στρέφοντας το βλέμμα της παρακλητικά προς το μέρος μου, δοκιμάζοντας να σμίξει απογοητευμένη τα ανύπαρκτα φρύδια της.

Με τι ψυχή να επιρρίψω ευθύνες σ' ένα άτομο που μόλις επιβίωσε από ολοκαύτωμα;

Αυτή η βραδιά μου θύμιζε το λόγο που είχα πάψει να ψάχνω για μία καινούργια αγάπη, αφού για ακόμα μία φορά επιβεβαιώθηκα πως όταν προσπαθείς να σωθείς απ' τη μοναξιά, νιώθεις ακόμα πιο μόνος. Κι όταν αποτυχημένα προσπαθείς να γεμίσεις το κενό που άφησε κάποιος φεύγοντας, το κενό γίνεται ακόμα πιο μεγάλο.

Ίσως να μην καταφέρω ποτέ να ξεχάσω τον Νικήτα, πρόβαλε η πιο δυσοίωνη σκέψη μου πίσω απ' τα δεκάδες βογγητά της Φο που με κατηύθυναν στον δικό της πόνο: «Λίγο πιο πάνω, λίγο πιο δεξιά, εκεί, εκεί! Αχ, ναι!»

Τους κανόνες της μνήμης η γνωριμία απέχει μόλις ένα βήμα από το χωρισμό. Πολλές φορές ο χωρισμός προηγείται της γνωριμίας.

Το καλοκαίρι, το φθινόπωρο, ο χειμώνας και η άνοιξη συμβαίνουν το ίδιο λεπτό και σε τυχαία σειρά.

Οι καβγάδες, οι όμορφες μέρες, οι αγκαλιές, οι βόλτες επιστρέφουν χωρίς συνοχή.

Η μνήμη θα σου θυμίσει ό,τι αγάπησες, θα διαγράψει όσα πρέπει, θα επιμείνει εκεί που χρειάζεται.

Το μόνο σίγουρο είναι πως στο τέλος μόνο οι δυνατές αναμνήσεις θα επιβιώσουν.

Ο Νικήτας και η Αμαράντα δεν είναι πια μαζί. Ή μήπως είναι;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΓΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psyhagogios.gr • e-mail: info@psyhagogios.gr

ISBN 978-960-496-866-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 11597